

4) dwóch przedstawicieli Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia.

4. Tryb postępowania Komisji Kwalifikacyjnej ustali Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

Art. 5. 1. W celu przeprowadzenia egzaminów na pomocników aptekarskich powołuje się komisje egzaminacyjne. Komisje egzaminacyjne działają przy akademiach medycznych, określonych przez Ministra Zdrowia.

2. Skład komisji egzaminacyjnych, program, sposób przeprowadzenia egzaminów oraz wysokość opłat egzaminacyjnych ustali rozporządzenie Ministra Zdrowia, wydane w porozumieniu z Ministrami Oświaty i Skarbu. Rozporządzenie to może przewidywać ulgi lub zwolnienia od opłat.

Art. 6. Obywatelom polskim, którzy w innych państwach uzyskali w myśl obowiązujących tam przepisów prawo wykonywania czynności zawodowych, określonych w powołanej w art. 1 ustawie, Minister Zdrowia po zasięgnięciu opinii Komisji Kwalifikacyjnej może nadać tytuł pomocnika aptekarskiego i związane z nim uprawnienia pod warunkiem złożenia całkowitego lub częściowego egzaminu, bez zachowania wymogów, określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2—5.

Art. 7. 1. Osoby, pragnące przystąpić do egzaminu, a odpowiadające warunkom, określonym w art. 2, powinny wnieść w ciągu dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podanie do Komisji Kwalifikacyjnej o dopuszczenie na kurs szkoleniowy pod rygorem utraty prawa składania egzaminu.

2. Osoby, określone w art. 6, pragnące uzyskać tytuł i uprawnienia pomocnika aptekarskiego, powinny do

dnia 31 grudnia 1950 r. wnieść odpowiednie podanie do Ministra Zdrowia.

Art. 8. Osoby, które złożą egzamin z wynikiem pozytywnym, otrzymują zaświadczenie o uzyskanym tytule i uprawnieniach.

Art. 9. 1. Osoby, które uzyskają tytuł i związane z nim uprawnienia zawodowe pomocnika aptekarskiego na podstawie niniejszej ustawy, mogą wykonywać zawód pomocnika aptekarskiego w okresie pięciu lat od daty uzyskania tych uprawnień wyłącznie w zakładach społecznej służby zdrowia, wskazanych przez Ministra Zdrowia.

2. Minister Zdrowia bądź upoważniona przez niego władza w przypadkach uzasadnionych może zezwolić osobom, określonym w ust. 1, na wykonywanie zawodu pomocnika aptekarskiego poza społecznymi zakładami służby zdrowia.

3. Przepis ust. 1 nie stosuje się do osób, określonych w art. 6.

Art. 10. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do obywateli państw obcych na zasadach wzajemności.

Art. 11. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

142

U S T A W A

z dnia 4 kwietnia 1950 r.

o nadzorze państwowym nad ogrodami zoologicznymi.

Art. 1. Wszelkie urzędy stałe, służące do utrzymania zwierząt dzikich dla celów dydaktycznych, naukowo-badawczych i badawczo-hodowlanych (ogrody zoologiczne, zwierzyńce i zakłady pokrewne, zwane w dalszym ciągu ustawy ogrodami zoologicznymi), podlegają nadzorowi Ministra Oświaty.

Art. 2. Minister Oświaty w wykonaniu nadzoru:

- 1) ustala sieć ogrodów zoologicznych,
- 2) ustala plan zaopatrzenia ogrodów zoologicznych w potrzebne okazy i wypowiada się w sprawach pomocy finansowej,
- 3) wydaje wiążące wskazówki w zakresie prowadzenia ogrodów zoologicznych i ich planu hodowlanego,
- 4) ustala kwalifikacje fachowe, wymagane od kierowników ogrodów zoologicznych i przyznaje uprawnienia do ich prowadzenia,
- 5) organizuje wymianę oraz import i eksport zwierząt dzikich w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego i innymi właściwymi władzami,
- 6) sprawuje kontrolę nad prowadzeniem tych zakładów.

Art. 3. Minister Oświaty może zarządzić zamknięcie ogrodu zoologicznego, jeżeli nie odpowiada on celowi.

Art. 4. 1. Kierownikiem ogrodu zoologicznego może być tylko osoba posiadająca uprawnienia, przewidziane w art. 2 pkt 4.

2. Minister Oświaty w przypadku stwierdzenia uchybień fachowych może cofnąć kierownikowi czasowo lub na stałe uprawnienia do prowadzenia ogrodu zoologicznego.

Art. 5. 1. Organem Ministra Oświaty w zakresie nadzoru nad ogrodami zoologicznymi jest Inspektorat Nadzoru nad Ogrodami Zoologicznymi, zwany nadal Inspektoratem.

2. Na czele Inspektoratu stoi naczelny inspektor, powołany przez Ministra Oświaty.

3. Organizację i szczegółowy zakres czynności Inspektoratu określi Minister Oświaty.

Art. 6. 1. W przypadku stwierdzenia niewłaściwych warunków trzymania danego gatunku zwierząt lub niefachowego obchodzenia się z nimi inspektor naczelny może zarządzić niezwłoczne przeniesienie ich do innych ogrodów zoologicznych lub na odpowiednie tereny, gdzie pozostaną aż do poprawy warunków hodowlanych u poprzedniego posiadacza.

2. W przypadku stwierdzenia fachowych uchybień ze strony kierownika ogrodu zoologicznego naczelny inspektor może zawiesić go w jego funkcjach i wystąpić z wnioskiem o czasowe lub stałe cofnięcie uprawnień do prowadzenia ogrodu zoologicznego (art. 4 ust. 2).

Art. 7. 1. Warunki zamiany, zakupu i sprzedaży importowanych i eksportowanych zwierząt dzikich podlegają zatwierdzeniu Inspektoratu.

2. Nabywanie, zbywanie i wymiana zwierząt przez ogrody zoologiczne jak również przenoszenie zwierząt na odległość ponad 50 km odbywać się może tylko za zezwoleniem Inspektoratu.

Art. 8. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) parków narodowych i rezerwatów przyrody,
- 2) urzędzeń i zwierząt dzikich, stanowiących własność administracji lasów państwowych,
- 3) zakładów, które prowadzą hodowlę zwierząt dzikich w związku ze swoją produkcją (wytwarzanie szczepionek, preparatów itp.) bądź spełnianiem innych zadań dla potrzeb lecznictwa i zapobiegania chorobom,
- 4) zakładów, należących do instytutów naukowo-badawczych, które określi Minister Oświaty.

Art. 9. Ustawa nie narusza przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 77, poz. 673 i Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245 oraz z 1948 r. Nr 49, poz. 373) oraz uprawnień Ministra Leśnictwa, wynikających z przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 180).

Art. 10. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Oświaty.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Oświaty: *St. Skrzyszewski*

143

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 kwietnia 1950 r.

w sprawie zasad zaszerogowania i przechodzenia do wyższych grup uposażenia oraz dodatków funkcyjnych i służbowych nauczycieli państwowych szkół artystycznych.

Na podstawie art. 5 pkt 2, art. 7, 8 ust. 1 i art. 24 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają nauczyciele, nauczyciele zawodu i asystenci, objęci art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39), a zatrudnieni w państwowych szkołach artystycznych i innych zakładach szkolenia artystycznego, określonych w § 3.

2. Powołane w niniejszym rozporządzeniu grupy uposażenia oznaczają grupy określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 85).

§ 2. Kwalifikowani nauczyciele niższych szkół artystycznych otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy 6, po trzech latach służby i uzyskaniu kwalifikacji do ustalenia uposażenia grupy 5, po dziewięciu latach służby — grupy 4, po piętnastu latach służby — grupy 3, po dwudziestu czterech latach służby — grupy 2.

§ 3. Kwalifikowani nauczyciele średnich szkół artystycznych, ognisk kultury plastycznej, szkół umuzykalniających oraz uznanych przez Ministra Kultury i Sztuki za równorzędne z nimi innych zakładów szkolenia artystycznego, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy 5, po trzech latach służby i uzyskaniu kwalifikacji do ustalenia uposażenia — grupy 4, po dziewięciu latach służby — grupy 3, po osiemnastu latach służby — grupy 2, po dwudziestu siedmiu latach służby otrzymują uposażenie grupy 1.

§ 4. Kwalifikowani nauczyciele szkół i zakładów szkolenia artystycznego, określonych w §§ 2 i 3, posiadający zakończone przepisnymi egzaminami studia wyższe, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy 4, po ukończeniu trzech lat służby i uzyskaniu kwalifikacji do ustalenia — uposażenie grupy 3, po dwunastu latach służby — grupy 2 i po dwudziestu jeden latach służby — grupy 1.

§ 5. Niekwalifikowani nauczyciele niższych szkół artystycznych otrzymują uposażenie grupy 6, a jeżeli posiadają zakończone przepisnymi egzaminami studia wyższe — grupy 4.

§ 6. Niekwalifikowani nauczyciele szkół artystycznych i innych zakładów szkolenia artystycznego, określonych w § 3, otrzymują uposażenie grupy 5, a jeżeli posiadają zakończone przepisnymi egzaminami studia wyższe — grupy 4.

§ 7. Minister Kultury i Sztuki określi w porozumieniu z Ministrem Oświaty szkoły i zakłady oraz egzaminy, których ukończenie lub złożenie stanowi dowód posiadania studiów wyższych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 8. 1. Kwalifikowani nauczyciele zawodu i asystenci w szkołach i innych zakładach szkolenia artystycznego otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy 5, po dziewięciu latach służby — grupy 4, po piętnastu latach służby — grupy 3, po dwudziestu czterech latach służby — grupy 2.

2. Niekwalifikowani nauczyciele zawodu i asystenci w szkołach i innych zakładach szkolenia artystycznego otrzymują uposażenie grupy 5.

§ 9. Wymiar uposażenia i zasady automatycznego przechodzenia do wyższych grup uposażenia wychowawców internatów i burs, jak również nauczycieli oraz pomocniczych sił nauczycielskich nie wymienionych w rozporządzeniu niniejszym może określić czasowo Minister Kultury i Sztuki w porozumieniu z Ministrem Finansów.